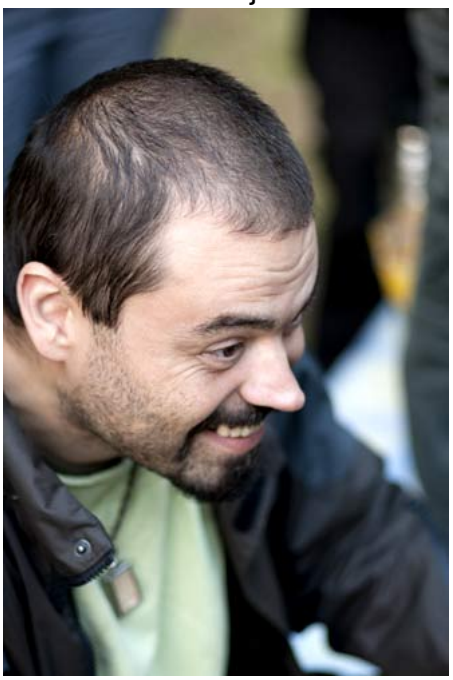
Napsal uživatel Jiří Nosek - Pígo
Čtvrtek, 14 Červenec 2011 22:58

Tak tahle voda nezačíná dobře. Trčím v týhle knajpě už třetí hodinu a nikdo nikde. Jet autama, trend moderní doby, pche. To moje banda jezdí na vodu společně, ve vlaku začíná voda už s prvním hrábnutím do kytary a než dojedem do cílový - vlastně startovací hospody, stihnem rozstřelit milence nafukovacím míčem, sbalit dva nový členy a polít pánovi dokumenty pivem. Teda, stalo se nám to jednou, ale ta cesta vždycky stojí za to. Parta se musí sžít a když se sedá do lodí, všichni už mají být psychicky na jedný vlně. Pátek je Malá sobota a kterej šéf to nechápe, nemůže zaměstnávat vodáky. To je přeci jasný, ne?

No sláva. První známej ksicht se objevuje ve dveřích, bágl si asi nechal v autě, kytaru taky, no nic, aspoň tu nebudu trčet sám. Za ním se lámou do místnosti další tři který neznám, což nevadí, proto koneckonců občas vyjedu i s neznámou partou. Vždycky je šance, že potkám někoho, s kým nám bude fungovat chemie a užijem spoustu srandy.
Sedíme s první půlkou bandy asi hodinu a oťukáváme se, jména jsem zapomněl snad dřív, než se představili, a čekám, kdo bude stát za to, abych si ho zapamatoval a jméno si pak zjistil. Táhne na jedenáctou a konečně se objevuje zbytek lidí, ale že prej ani neposedí a jedou do kempu stavět stany. „Právě dopíjíme, jdem s váma," říká Katka a já si pořád říkám, no tak se postaví stany, udělá oheň a ještě si zabékáme u kytar. Houbeles. Jakmile stojí zelený a modrý hroudy stanů, každej utrousí „dobrou" a zaleze. Parťák Jarda taky. Vůbec ho nepoznávám. A najednou je kolem ticho, z krtinců stanů se ozývá jemný pochrupávání a já jsem sám s řekou... Jdu si do ní aspoň podle starého zvyku opláchnout obličej a ukládám se pod hvězdami. Nořím se myslí mezi hvězdy, galaxie a paralelní světy a při sedmé padající hvězdě, respektive meteoritu, si skromně přeju, aby v noci nepršelo a já nemusel stěhovat „bejvák" pod střechu stánku. Potkat tu pravou už jsem si přál mnohokrát a tohle přání asi meteority plnit jaksi neumí.
Ráno se probírám pod vodou ztěžklými mraky, ale déšť zatím jen zahrozí pár kapkami a zase utne, ani se nestihnu rozhodnout, zda se vzrušovat a stěhovat ležení. Kolem stánku už se motají majitelé kempu, prima, teplý kafe k snídani určitě bodne. Výčepní Magdička je fakt kočka, jak jen zabodovat?
Ani jsem si nevšiml, že už nám přivezli lodě. Jedna na mě kupodivu zbyla, ale ta s prasklým kýlem. Nikdo jí nechtěl, ani se nedivím. Moje blbost. I když mě trochu překvapuje, že to nikoho netrklo a neozval se už při přebírání od půjčovny, ta prasklina je vidět snad už od stánku. Mám

velrybí loď. S vodotryskem, zlehčuju situaci. Pro jistotu si ve stánku beru dva kelímky na vylévání vody a vsázím je do sebe. Magda se usmívá. Beru si číslo. Třeba jednou zabere. Poslední stan se poroučí k zemi a mizí v barelu. Tak jsme si zase nezahráli. Snad večer, říkám si zklamaně a táhnu poloprázdný barel k lodi. Háčka jsem nesehnal a jedu na singla. Laminátka s příčnou prasklinou se mi zákeřně chechtá, když ji táhnu na vodu a nasedám.
Během půlhodiny hladina v lodi stoupá na třicet centimetrů. Předjíždí mě poslední loď, ještě chvíli slyším v meandrech Lužnice nadávání kormidelníka na háčkovo umění a pak krajina kolem ztichne docela. Jen hrdost mi nedovolila se doprošovat, aby mě nenechávali jet jako posledního. V mé bandě a vlastně ve všech, které znám, je to samozřejmé pravidlo. Singlař nikdy nejede poslední. Je nejpomalejší a když se cvakne, musí mu někdo píchnout obrátit loď. A tak vybírám vodu z lodi voskovanými kelímky a v přestávkách pádluju. Touhle rychlostí přijedu na Pilař zítra. Navíc se ve dnech kelímků začínají rýsovat celkem solidní praskliny, za chvíli nebude čím vylévat. Nějak mi k nim asi Magda zapomněla přibalit upřímné přání šťastné plavby. Další kilák je za mnou, kamenné patníky kilometráže na březích mi ukrajují z dnešního přídělu píchnutí pádlem. V meandrech voda nečekaně zrychluje a zpomaluje a k tomu je potřeba včas se natočit do další zatáčky, jenže laminátka plná vody reaguje ppoommaalluu a někdy je to fakt o fous. Navíc se při březích tvoří pod hladinou neviditelné víry a kopou do lodi jak opilí fotbalisti. Těch meandrů je tu snad tisíc...
Hurá! Támhle plave poloprázdná petflaška! Kéž by se mi jí tak podařilo chytit... Ještě celkem obratně zajíždím k něčímu ekohříchu, který slibuje zachránit můj vodácký věneček. Kelímky už jsou nadranc a loď váží i s vodou tak metrák. Přitahuju jak divej, abych na lahev dosáhl. Povedlo se! Chytám jí, zajíždím ke břehu a stavím stodvacetilitrový barel. Povoluju uzávěr, stažený napruženou ocelovou obručí a vytahuju nůž. Šlohnul jsem ho tátovi. Našel ho ve staré stodole nové chalupy a prohlásil, že s ním bude rýpat skalničky. To jsem nemohl dovolit. Zachovalej potápěčák má z jedné strany poměrně tupou pilku a z druhé ostří, které po troše práce s pilníkem a brouskem nabralo glanc. Mít maturitu z broušení obráběcích nástrojů v těchhle věcech asi není úplně k zahození. Trochu mě žere svědomí, to je fakt, prostě nejsem geneticky předurčen ke krádeži, ale projednou... V Boha naštěstí nevěřím, ale i kdyby byl a za tohle bych měl jít do pekla, byl by to spíš Saddám Husajn, než Bůh. Držím v pravačce kudlu a levačkou tisknu petflašku k přední sedačce, jenže flaška mi pod nožem při bodnutí vždycky ujede. Sakra, to bych se na to... Ale já tu petflašku uříznout prostě musím! Dochází mi trpělivost.
Beru flašku do ruky, teď už neuhne. Pomalu, ale vzrůstající silou na ni dotírám, flaška se prohne a nůž už vězí v proláklině, teď už to půjde. Najednou první stěna flašky pod tlakem hrotu povoluje a mně v tu chvíli problesknou hlavou dvě myšlenky zároveň: 1. Když povolila první stěna lahve, povolí i ta druhá a pod ní už je jenom ruka. 2. Tuhle akci už nezastavím!
Čumím na potápěčák vražený mezi prsty a rychle mi dochází, že to malé „ťuk“ bylo nečekané seznámení čepele s kostí a že jsem buď totální idiot, nebo jsem se té diagnóze právě maximálně přiblížil. Vytahuju nůž z rány a vůbec mě netěší, že už mám čím vylívat vodu z lodi. Tento fakt zdá se v tuto chvíli druhořadým. Zkouším prst ohnout a moc to nejde, tak to vypadá, že jsme si přefikli šlachu, onikám si. To jsme ale blbci. Z ukazováčku teče krve jak z vola, tisknu jej k prostředníčku, abych omezil únik krve a zbylými třemi prsty držím hrušku pádla.
Pomalu mi docházejí konsekvence právě proběhlé události. Jesli je to fakt šlacha, právě jsem skončil s kytarou, říkám si. Už nikdy si na ní nezahraju, už se dosyta nevyblbnu při trampským sejšnu, ba ani nesbalím na „klofnu“ žádnou roštěnku. Teď si připadám jak kovboj z reklamy na Marlboro, flegmaticky pádlující přímo k vodopádu - nejradši bych si zapálil cigáro. Kdysi se mě

moje první holka zeptala, co bych si vybral, kdyby mi dala ultimátum „buď já nebo muzika“. A já jí tenkát při svý zatracený upřímnosti řekl, že muziku. Teď mi skoro připadá, že ač jsem to tenkrát řekl jen z odporu vůči ultimátům, říkal jsem nevědomky pravdu. Koukám na krev, flegmaticky pádluju a vím, že z těchhle meandrů se do nemocnice včas nedostanu. Prdlá šlacha se prej musí sešít do hodiny, jsem někde slyšel. Jinak se stáhne a je s ní ámen. Ámen. A čas běží...

Další zákruta a přede mnou se objevuje šikmý kmen, napůl pod vodou a svírající s hladinou tak dvacetistupňový úhel. A loď je do půlky plná vody a na každý můj pohyb reaguje jako naložený kamion na myšlenku. To mi ještě scházelo. Vyhnout se tomuhle bordelu, to by mě stálo spoustu sil i s prázdnou lodí. Ještě chvíli předtím, než se kýl začne posouvat po kmeni vzhůru, už je mi jasné, jak to dopadne. Ale do poslední chvíle se snažím věřit, že to ustojím. Vlastně usedím... Marně. Na moment zapomínám na přeřízlou šlachu a pomalu se kácím přes nakloněný pravý bort. Ale vodácké instinkty fungují, nepouštím pádlo a zdravou rukou chytám loď. Dokonce jakousi třetí rukou, kterou v mnoha pozdějších kritických situacích marně hledám, chytám i kytaru.

Řeka mi jak na potvoru vybrala ke cvaknutí jedno ze svých nejhlubších míst. Zápasím s naštěstí celkem mírným proudem a nakonec se mi daří lodi zabránit v odplutí. Tak, a jsem v prdeli. Stojím přímo uprostřed Lužnice a držím na rukou dno lodi plné vody. Můžu být vděčný, že barel s věcmi z lodi nevypadl a neodplul do dáli. Ani nevím, jak se mi ho se zraněnou rukou povedlo zachytit a položit naštorc přes borty laminátky. Kytaru taky, naštěstí je zabalená do dvou igelitových pytlů, ale vešla se jen tak tak a na zavázání zbyly asi dva centimetry. Snad to vydrží... I když to mi vlastně teď už může být jedno, uvědomuju si. Stejně si na ní už nezahraju. Fakt není teplo. Stojím už desátou minutu ve studené řece a komáři si mě našli tak rychle, jako kdyby mě hledali už chvíli před mým hvězdným ántré. Je jich tu tak deset miliónů, kolem se na kilometry táhnou jen lužní lesy. Ideální líheň. Ten čas vlastně jen odhaduju, hodinky jsou pod hladinou na ruce pod kýlem, jak držím loď. Ještěže jsou na to stavěné, při mém způsobu života by mi jiné než nárazuvzdorné a vodotěsné dlouho nevydržely. Už jsem promyslel a taky zkusil nejméně tři způsoby, jak bych mohl loď sám vylít a pokračovat v jízdě. Marně, vždycky jsem byl rád, že jsem loď znovu chytil a odtáhl na původní místo. Dalších sto komárů mě nabodlo mezi lopatkami a já mám obě ruce nezvratně pod vodou. Copak jsem jediný vysáníhodný objekt v celém okolí? Když tak o tom přemýšlím - je zajímavé, že mezi komáry bodají jen ženské. Počkají si, až jsi bezmocný a pak zaútočí. Skoro jako u lidí.

Podařilo se mi na okamžik vytáhnout levou ruku s hodinkami a podívat se na ni. Už tady trčím dvacet minut. Mé zelené triko pod vrstvou Air Komair není ani vidět a záměrně holá hlava se ocitá pod tímže příkrovem. Z dálky to musí vypadat, že jsem na ježka. Ale žádný pozorovatel kolem není.

Lužní lesy kolem hovoří vlastní řečí. Celkem blízko se ozvala volavka, někde za mnou něco šplouchlo, možná vydra, dnes už jsem jednu viděl. Cvrkání hmyzáků ve vysoké trávě ale skoro přehlušuje bzukot mračna komárů. Jektám zuby a jedním dechem proklínám tu krvežíznivou hmyzí smečku. Jak dlouho tady ještě budu takhle stát? Do večera tudy přece ještě někdo musí jet. V opačném případě tu budu muset strávit noc a stanu se dárcem krve pro jedinej divokej mejdan komářic, zlomyslně se utěšuju, že soudek je omezen, víc jak šest litrů ze mě nedostanou. Naříznutý prst začíná cukat, Lužnice zjevně není nejlepší desinfekční prostředek. Rychle kontroluju chronometr, už tady stojím půl hodiny. Pomalu se stávám součástí okolní krajiny, liším se od ní jen arytmickým třesem, jak klepu kosu. Bzučení splývá v jediný zvuk na pozadí a přestávám jej vnímat, už přes něj slyším i šumění proudu, jak naráží do osudného

kmene. Počkat – hurá! Někdo jede! probouzím se z letargie. Náraz pádlem do bortu lodi při odlamování jako kormidelník rozeznám, i kdyby mi zrovna pouštěli techno. Přesto v meandrech trvá ještě dalších osm minut, než zahlédnu první modrobílou příď lodi. Ahój, protahuju. Bbbodnete mi? Ale první háček už skáče do proudu. Vylévají po okraj plnou loď rovnou na místě a když ji prázdnou pustí na hladinu, slastně to pleskne. Krásný to zvuk prázdné lodi! Když vidí stav mé ruky, vetknou mě na háčka do první lodi, přes záda přehazují polystyrenovou záchrannou vestu, abych se přestal klepat a ujímají se odvozu mé potápky. Výjimečně neprotestuju, pro dnešek už moje vodácká hrdost vzala zasvé.
Asi za hodinu se za zákrutou objevuje Pilař, jez – smrťák. Všichni s IQ alespoň bublajícího bahna jej přenáší po již vychozené stezce a tam taky čeká „moje“ současná parta. A ještě mi málem vynadají, kde se flákám. Zdají se být usmířeni, až když vidí stav mé ruky. Ale není čas se vybavovat, sice je na spravení šlachy možná pozdě, ale vydesinfikovat a sešít se to stejně musí. Beru jen kartu pojišťovny a tlustý rolák, narychlo se domlouváme, že i s mými věcmi dojedou na Weinsettl a já se tam nějak dopravím též, a spěchám na stopa na nedalekou silnici Třeboň – Suchdol. Stojím a zuřivě mávám, ale trvá další půlhodinu, než mě naloží staré embéčko. Zkrvavený obvaz na ruce kupodivu v řidičích nevzbuzuje pocit, že potřebuji pomoc, ale spíš dojem, že bych jim mohl potřísnit potahy. Je to jako stopovat v dešti. Vsadím se, že ve strachu o potahy by nezastavili, ani kdyby mi čerstvě chyběla celá noha. Naštěstí skrz obvaz krev nijak dramaticky neprotéká, jen to blbě vypadá.
Dobrodinci mě vyhazují přímo před třeboňskou nemocnicí. Tam ale na takové věci prý nejsou zařízení. Co tam tedy dělají, když neumí ani sešít ruku, se radši strategicky neptám. Nakládají mě do sanitky a vezou až do Jindřichova Hradce. Celkem další hodina zdržení. Ale mám štěstí v neštěstí, ujímá se mě plastický chirurg. Takže prst se možná nebude hýbat, ale jizvička bude estetická. To jsem moc rád, kvůli ošklivé jizvě na prstu by si mě třeba žádná nevzala... Ležím na operačním stole s roztaženýma rukama jak Ježíš, levou ruku mi pitvá chirurg a já žertuju se sestřičkou od kapačky napravo, je na ni přece jen lepší výhled. Doktorskej mě uklidnil, prý musím příště kuchnout víc, šlacha vydržela celou tu dobu viset na vlásku. Šutrák, co mi spadnul ze srdce, by vylil Lužnici z břehů. Po půlhodině je hotovo a na ruce se skví zbrusu nový a sterilní obvaz. Saniťáci mě házou sanitkou až na Weinsettl, to je taky má záchrana, teprve teď mi totiž dochází, že nemám ani kačku.
Vystupuju přímo před kempem už za šera. Žaludek už zpívá árie, naposledy jsem jej uklidnil předpolední snídaní v Suchdole, ještě než jsme sedli do lodí. Noci už dávno nejsou nejteplejší, léto je ve své půli a jediné štěstí je, že mi svetr na těle už naštěstí uschl. Všechny věci v barelu byly zčásti mokré - když jsem uklízel krvavou čepel potápěcího nože, zjevně jsem špatně zavřel barel. Měl jsem jiný starosti. Ale teď už bude všechno v pořádku, zapijem to, zasmějem se a spacák mě odnese k dalšímu krásnému, prosluněnému dnu.
Ale ouha. V kempu je jen pár skupinek a tu naší nevidím ani u stanů, ani ve stánku. Ještě nedorazili, je to sem lán cesty, uklidňuju se. Ve štychu bez věcí a bez peněz by mě přece nenechali. Sedím nasucho ve stánku a Tarzanovo řvaní je proti mému žaludku šeptání. Ale nemám tu drzost jít somrovat, hladovkáři přece vydrží i mnoho dní. A dobrovolně. Měl bych si vsugerovat, že vlastně držím dietu.
Proč si něco nedáš? povídá najednou mezi řečí vodák odvedle. Za poslední půlhodinu jsem se s tou cizí partou zakecal, abych zapomněl na hlad. Líčím mu svou dnešní anabázi. Oni fakt nedorazili? kroutí hlavou. Kolem je tma tmoucí, je definitivně jasné, že se na mě vyflákli. Tady máš kilo, pak mi ho pošleš, říká a plácne o stůl zeleným Karlem. Jsem zachráněn! Beru si adresu a vděčně běžím ke stánku pro párek a pivo. Nebylo mi nic a je mi líp, říkám si, protože

hlad po dnešku nepovažuju za něco. Ještě že jsem mezi vodáky. A kluci už řeší, kde budu spát. Proto tu vodu tak miluju.
Nacpeme tě do s stanu k Daně , říkají, je ve stanu sama. Tak to jsem zvědav jak to přijme, už prý je totiž v limbu. Já bych se babě do stanu nebránil v jakoukoli dobu, ale opačně to obvykle nefunguje. Odhaduji správně. Dana je pěkná a vzteklá, kdyby chtěla někoho vedle sebe, tutově už ho tam má. Nakonec usínám u jednoho z kluků, přikrytý neohebnou pěnovou karimatkou, v kraťasech a přímo na podlážce. Komáři nasávají krev se skrovnou trochou alkoholu a mě budí zima a otlaky na artrotických kyčlích. Taky ruka se probudila z milosrdné anesteze, má horečku a pulsuje. A jako na potvoru, čas běží nejpomaleji, když je člověku mizerně. K ránu je to obzvlášť tvrdé. Můžu se utěšovat tím, že kdyby nebylo občasné mizérie, nerozeznal by člověk ani chvíle, kdy je mu dobře. Slunce mi konečně prohřívá tělo i mysl a útrpně očekávané ráno je tady.
Snídám pivo, na víc už nezbylo, a probírám své možnosti. Buď budu jezdit po všech kempech a místech vhodných k nocování mezi Weinsettlem a Pilařem, z nichž na půlku si nemusím ani vzpomenout, nebo tuto vodu budu považovat za ukončenou a vydám se k domovu. I když by mě po tom všem ani moc nepřekvapilo, kdyby mé věci nechali jen tak ležet na břehu a odjeli. Čert vem věci. Mám toho protentokrát dost. Svetr vážu kolem pasu a zbytky rosy se brodím přes pole na stopa do Mláky. Trvá slabou půlhodinku, než zaskřípou brzdy náklaďáku.
„Co vezete?“ povídám mezi řečí. „Ále, vezu nějakou děravou loď z Rozvodí do Veselí, ňáká parta vodáků se s ní nechtěla tahat.“ Jímá mě temné podezření. „A nepamatujete si, kdo vám jí vracel?“ „Počkej, mám to tady v papírech. Nějakej... Jarda Choustník.“ Parťák. Nechtěli se s ní tahat. Proto mě nechali v loji.
Sbohem, parťáku. A nezůstávej poslední, až s touhle partou pojedeš na singla, říkám si, když přejíždíme poslední předveselský most přes Lužnici.

2. místo v próze, Trapsavec 2011